

הכונס פרק ששי בבא קמא

נו:

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) למיל מד; (ב) למיל
יח; (ג) יח; (ד) יח; (ה) יח;
כט. פס. שבוטת מה.
מדיס ל: (ד) (דברים ו).
(ס) (ד"ה שלח); (ז) (ד"ה
הל); (ח) (פ"י ד"ה מ"ב);
(ט) מהר"ם בשם מה"ש שמה
היה דמלת סביות י"ל
סביות, (ס) (נכ"מ פס).

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה פשיטא וז'
דמה שהיא נכנסת:

הגהות הגר"א
(א) תוס' ד"ה המעמיד
ס'י אפילו ברה"ר ס'י. י"ב
אלה הכנסת פסק דחייב;
(ב) ר"ה כהנא ס'י אלא
דוקא ס'י. י"ב והג"ה (פ"י)
דפסיה וע"ש ב"רין ופ"י
פסור דנשנה שפסק אפילו
יכול לקיים שפסק פסור
ע"ש: (ג) בא"ד ונהלא
לר"י דהלכה ס'י. י"ב וד"ף
והרמב"ם מולקין פ"ו:

כיון דאפסוק. איכא משיכה ושינוי רשות דהו קנויה לכל מילי:
דקמו לך כפס. שלא משכיה אלא עמדו בפניה לכל ד' שלא חלק
אנה ואנה אלא לקמה לאכול: מעמיד. משמע שאחזה בידו
ומוליה לקמה: הכי. נמקל אמרת לן כהניא דהמעמיד ומשום
הכי מיהיב: ולפסוק נמי דהפסוק.

נמקל ואשמעינן מתני' דהכיה
במקל וז' הו' משכיה: אלא פסוק
דשומר. והכי משמע מקרה שומר
לרועה נכנס הרועה תחתיו ואולי
בעלים ומשמעו דינא כדני שני
והראשון מתקל: שומר שפסד
לשומר חייב. אפילו באונסין דאמר
ליה מפקד את מהימנת לי בשבועה
איכא לא מהימנ' לי בשבועה שאלנסה
כפ' המפקד (כ"ח ט'): לנדרויה.
למלמד: שומר אכידה. הכנים
אכידת חצירו לניחו דכתיב ואפסו
אל תוך ביתך וגו' (דברים כג): דלא
כפי למיכא רפסא לעניא. דהעוסק
במלוה פסור מן המלוה מונלכת
בדכ"ה נפקא לן בנפ' פסוק (ד' סה):
המחירה

לממסר לברויה איכא דאמרי מדקתני מסרה לרועה ולא קתני מסרה
לאחר ש"מ מאי מסרה לרועה מסר רועה לברויה דאורחיה דרועה לממסר
לברויה אבל לאחר לא לימא מסייע ליה לרבא דאמר רבא השומר שמסר
לשומר חייב אמרי לא דלמא אורחא דמילתא קתני והוא הדין לאחר: איתמר
שומר אכידה רבה אמר כשומר חנם דמי רב יוסף אמר כש"ש דמי
רבה אמר כשומר חנם דמי מאי הנאה קא מטי ליה רב יוסף אמר כש"ש דמי
יבהויא הנאה דלא בעיא למיחבי ליה ריפתא לעניא הוי כש"ש איכא דמפרשי
הכי רב יוסף אמר כש"ש דמי כיון דרחמנא שעבדיה בעל כורחיה הלכך כש"ש
דמי (סימן החזירה לעולם השב חייא אמרת נשבר שבר) איתביה רב יוסף לרבה
החזירה

לחזיק רק בשלו ואינו בא להוציא חלק חצירו מרשותו כמו גזלן ועוד כיון דגזלן קמה ליה ברשותיה גם לענין אונסין יש להשג
בעלים יותר משותף והכי משמע לישנא דקמה ברשותיה לכל מילי (א) מה שהיא ברשותו לכל מילי יש לו להעיל כאן:

המעמיד בהמת חבירו על קמת חבירו חייב. ואע"פ שאין הבהמה שלו חייב מעטעם שן ורגל דאע"ג דכתיב בעירה כדדיה
תשיבה ואולי והוא עשה כמו מדליק פשתנו של חבירו כגון של חבירו אכל אין לפרש דמחייב מעטעם אש דברי הויא
והי כאלו נתן לשם אש ואע"ג דפערין נתן סמ המות לפני בהמת חבירו שאין הם או משום דלא עבדא דאכלה או משום דה"ל
שלא תאכל דאמר לעיל (דף מ: מ:) דא"כ מעטעם זה ה"ל להמחיר (א) אפילו ברה"ר ולא משמע בשום דוכתא דלחייב ברשות הרבים שן
אפילו מקרב בהמתו אלא הפירות ומעמידה עליה: **הכ"ש** אמרת לן. ומחילה היה סובר דמעמיד בהמה היינו שמחזיק בידו
האפסר ומוליה ממש על הקמה ומעמידה שם ולהכי הו' פשיטא טפי: **ול"י** פשיטא נמי שהבישוה. לגלח מייך כדמוקי לה בירושלמי
ולא חשבי לה מילתא דפשיטא כמו שהיה מושג המקשה ולא חיש לפרש למה אין פשיטא לפי שקל להבין: **בההיא** הנאה דא
קבי' ליתב ריפתא לעניא. משום דעוסק במלוה ודוקא נשנה דמחשקא נה כגון שוטה לזוכה או משום עסק שצריך לה לאכידה אכל
בשיל שחניה צביו לא יפטר מלחייב ריפתא לעניא כיון שיכול לקיים שמייה דממוכא בכוסה ודף כה. וס"ל דלא נפקא לן מקרא
דעוסק במלוה פסור מן המלוה (א) אלא דוקא היכא שאינו יכול לקיים שמייה וסבירא הו' דאטו אדם שיש לו תפילין בראשו וזליא בבגדו
ומתוה פשתנו יפטר מן המלוה ועוד דפסק אין בין המודר (מדיס ל: מ) אמר דפרוטה דרב יוסף לא שמי ואי פטרת ליה כל זמן שהאכידה
בניחו שמי ושמי הוא פסק ר"ח וה"ג דהלכה כרב יוסף משום דאמרין באין בין המודר (סס) דכ"ע אית להו פרוטה דרב יוסף
ואפילו מאן דשרי למודר להחזיר אכידה לא שרי אלא משום דפרוטה דרב יוסף לא שמי ואור"י דאיה ראייה כלל דגם רבה מודה לרב
יוסף דעוסק במלוה פסור מן המלוה אלא דס"ל דלא נעשה שומר שבר ככך ומ"מ הוא נהנה לכך אסור למודר אכל לא הו' שומר שבר
ואין לדקדק נמי בשמעתין דהלכה כרב יוסף דמשי רב יוסף לעולם בגימטו המשתמרת וקמ"ל דלא צעין דעת בעלים דכדרי אלעזר
והכי מוקי לה כגויה דאלו מציאות (כ"ח ד' כט. וסס) כי נראה דרבה קבלה מרב יוסף דקרא דר"א אמי ורבה נמי שהיה מדקדק
מתחילה דכשומר חנם דמי לא משמע ליה קרא אלא אשמכתא בעלמא דהא טעמא משום דמאי הנאה קא מטי ליה כללעיל ולא פליגי
רבה ורב יוסף אלא בסבירא בעלמא וה"פ דההיא דאלו מציאות (סס ד' א). אי דמנערא לרבה כדאית ליה מפשיעה לרב יוסף
כדאית ליה מנגינה ואכידה פשיטא דלהא לא נריך קרא (א) ונראה לר"י דהלכה כרבה בכל מקום לגבי רב יוסף דר משה ענין ומחלה כדאיתא
במי שמת (כ"ח ד' קמנ:) ואין לפרש דהיינו דוקא בבגד בחרא כמו שיש מפרשים מדאמר במי שאלחו (נטיין ד' עז: וסס) ונתקבצא והא
ק"ל כרבה ובהא אין הלכה כרשב"ג ואין לומר דשמה כההיא מילתא קיימא לן דהלכה כרבה דהו' ליה למימר והא ק"ל כהא הלכתא כרבה
דאמר ובהא אין הלכה כרשב"ג ועוד דפסק המפקד (כ"ח מנ.) גבי מפקד מעות אלא שולמי מותרים ישמעם בהן (לרורים לא ישמעם בהן)
לפיכך אם אבדו חייב בחזירותם קאמר רב נחמן דק"ל כווסיה דדיי נאנסו לא דמשום שהחזירו לו חכמים להשתמש בהן אינו נעשה רק
שומר שבר א"כ באלו מציאות (סס דף טו.) גבי מה יהא דמים רבי טרפון אומר ישמעם בהן לפיכך אם אבדו חייב בחזירותם
לא הו' אלא ש"ש כמו שאמר שם לרבה ואין לומר דהתם מודה רב נחמן דחייב באונסין משום היתר תשמיש משום דגלחו הכי היה שומר
שבר שהיה שומר אכידה דאין זה סבירא דמשום שני (ס) סבירות דפטור מלחייב ריפתא לעניא ועוד דמותר להשתמש לא יעשה בשביל
כך שאל אלא ש"ש בעלמא ועוד יש להביא ראיה דהלכתא כרבה דממוקי קמחא דנמריא (מנטיין ד' קמנ:) הלוהו על
המשכון שומר שבר מחזורתא דלא כרבי אלעזר דאמר במלוה חצירו על המשכון ואכד ישבע ויעול מעותיו ולרב יוסף הו"מ
לאוקמה אפילו כרבי אלעזר דלמסקנא מוקי כולהו אליהו ופולגמיהו במלוה חציר למשכון אי מלוה קבועה אי כפי שצריך
למשכון להשתמש בו ופוחת לו והולך מהלואתו כך פירש התם כקוטרס וא"כ הו"מ לאוקמה מתניין באין כריך למשכון דכ"ע
מזה

כא א ב מ"י פ"ד מה"ל
טוקי ממון הלכה ג
וע"י השגות ונמ"ח פסח
עשין פס טו"ע ח"מ פ"י
ש"ס פ"ד ג:
כח א ב מ"י ש"ס פסח ש"ס
טוקי ש"ס ח"מ פ"י
ש"ס פ"ד ג:
כח א ב מ"י ש"ס ח"מ פ"י
טוקי ש"ס ח"מ פ"י
ל ר ד מ"י פ"ד מלכות
אכידה הלכה י קמא
עשין פס טו"ע ח"מ פ"י
רסו פ"ד טו:

מוסף רש"י

בולן נכנסו תחת
הבעלים. מתחייבין כנוקין
כבעלים (וע"ל דף מ:). שומר
אכידה. שמה אכידה
והמקשה אל תוך ביתו
דמסריה פסחא אל תוך
ביתך (סס פס). רבה
אמר כשומר חנם דמי.
ואינו חייב אלא בפשיעה
(כ"ח כס.). רבי יוסף
אמר כשומר שבר דמי.
שבר מלוה (מס ושבועות
דף טו).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones